Voor mij was dit een openbaring. Een groot geluk had ik zooeven ontvangen. Ik legde mij neer en viel weldra in slaap. Onmiddellijk begon ik te voelen en te denken en trad ik buiten mijn lichaam. Het allereerste wat ik waarnam, was de muur, het vergiftige wapen van de meesters. Hoe is het mogelijk, dacht ik, om mijn cel ligt een dicht waas. Het verschrikkelijke wapen. In welk gevaar leefde ik eigenlijk? Mijn hart klopte hevig door al die geheimzinnigheden. En toch was ik reeds buiten mijn cel geweest. Mijn gaven hadden tevens mijn eigen ongeluk kunnen beteekenen. Een geest van het licht waakte over mij en Dectar. Hoe zou ik daar nu doorheen kunnen komen? Moest ik mij splitsen? Natuurlijk zou ik hem aanvaarden, voor mij was hij

een vriend, en bovenal mijn meester. Hier, in mijn cel, was alles aanwezig, zei hij tot mij. In deze kleine ruimte lag het begin, maar ook het einde van menschelijk voelen en denken. Maar waar ligt het? Waar ligt en leeft dit diepe raadsel? Onverwachts dacht ik het te voelen. Even hierna hoorde ik de stem tot mij zeggen: „Concentratie, niets dan concentratie, niets en niets anders.”

Die woorden brachten mij geluk. Nog hoorde ik: „Denk nu alles uit u weg, het leven op aarde, maar ook mijn wereld en daar achter ligt het. Dan kunt u gaan waarheen u wilt en met u Dectar.”

Heerlijk, dacht ik, ook aan Dectar wordt gedacht. Toen stelde ik mij op het „niets” in. Geheel leeg moest ik zijn. Al spoedig was ik verbonden. Allereerst ging ik uit mijn eigen wereld, doch dan trad ik het leven na den dood binnen. Ik zag voor mij huizen en gebouwen, menschen en dieren en prachtig was het licht, dat al dit leven overstraalde. Ik ging verder. Toen kwam er licht en duisternis. Dit waren twee werelden en deze werelden smolten ineen. Opnieuw ging ik verder en ik voelde, dat ik werd geleid. En toch leefde ik nog steeds in mijn eigen cel, maar ik beleefde iets wonderbaarlijks.

Na korten tijd werd alles wazig voor mij, al die werelden losten nu op, maar ik zelf bleef bewust.

„Ga verder,” hoorde ik nu in mij zeggen, „nog iets verder en u bent er. Ik breng u daarheen, straks moet u het op eigen krachten kunnen doen. Dit bewustzijn moet u bezitten; het is het bewustzijn van al deze werelden en wanneer gij dit bezit hebben de geheime en astrale muren van Isis geen beteekenis meer voor u.”

Opnieuw ging ik verder en beleefde een groot wonder. Achter het waas en al die werelden zag ik nu diepe duisternis. Een overgelukkig gevoel in mij gaf mij de zekerheid, dat ik het einde had bereikt. Mijn eigen astraal lichaam was nu zoo ijl, dat ik mijzelf bijna niet meer kon zien. Doch stelde ik mijn concentratie op mijzelf in, dan was ik mij van alles volkomen bewust, maar die ijlheid bleef. Mijn geesteslichaam was nu veel ijler dan de astrale muren van Isis. Deze vergiftige muren had ik nu reeds

overwonnen.
Hierin leefden de allereerste wetten, maar ook ik leefde daarin. De meesters waren nog niet zoover en dit was mijn wapen, een machtig wapen in mijn eigen handen. Uit dankbaarheid knielde ik neer en dankte de Goden voor deze groote genade en beloofde, dat ik mijn best zou doen. Het is niet te gelooven, zoo dacht ik, maar ik ben er, doch op eigen krachten had ik dit nimmer kunnen bereiken. Maar nu verder. Nu stond ik echter voor een nieuw probleem. Als ik nu heenging, dan was mijn cel leeg en daarover had mijn leider niet gesproken. Lang dacht ik er over na, doch kwam er niet achter. Ik zou nu kunnen heengaan en toch mocht ik geen voet verzetten. Om mij hierin te splitsen was niet eens mogelijk. De meesters zouden het onmiddellijk voelen en kunnen zien.
Een diepe droefheid was het eenige resultaat van dit groote wonder.
Wat mij zooeven nog ontzaglijk toescheen, bleek thans geen waarde te bezitten. Doch ik hoorde in mij zeggen: „Als u wilt, dat ik u helpen zal, vraag dan nooit wie ik ben. Luister, mijn vriend. Ga gerust van hier, ik blijf en zal over uw lichaam waken. Mocht het noodig zijn, dan daal ik er in af, totdat alle gevaar voorbij is. U behoeft zich in niets angstig te maken en kunt nu op volle krachten uw werk verrichten. Mijn gelaat ziet u niet meer, ook mijn stem zult u voorloopig niet meer hooren en toch volg ik u in alles en zal van tijd tot tijd tot u spreken. Gij voelt mij onmiddellijk. Dit is, om alle gevaar uit te sluiten. Het licht is in u. Ga nu, Venry. U hoort dat ik u ken. Ik zal hier blijven, totdat u terugkeert. Eerst dan ga ik heen. De meesters zullen nu tot ons komen, Venry, doch zie toe, hoe ik mijn best doe."
Nu was ik weer alleen, doch hetgeen nu zou geschieden wilde ik volgen. Een Hoogepriester trad mijn cel binnen en even daarna nog twee anderen. Zij waren op weg om de bewoners van Isis te controleeren. De meesters hadden hun stoffelijke lichamen verlaten en ik beleefde het doorzoeken van mijn geestelijk en stoflichaam. Doch dicht in hun nabijheid en toch on-

zichtbaar, stond ik toe te zien en beleefde dit ongelooflijke. Hoe groot waren de gaven van al deze menschen. Doch zij volgden het kwaad en behoorden tot de demonen. Doch aan deze mogelijkheid had ik nimmer gedacht, want ik kon hen in alles volgen.
De meesters van Isis waren op het pad; ik was naast hen en onbereikbaar. „Mijn wapen is machtig, beste Dectar, machtig, heel machtig."
Nu eerst kon mijn werk een aanvang nemen. Eén van hen daalde in mij af en doorzocht mijn zieleleven. Toch huiverde ik, toen dit geschiedde. Spoedig keerde hij tot de anderen terug. Allen doorboorden mijn slapend organisme en zij vonden mij daarin. Mijn leider vertegenwoordigde mijn persoonlijkheid; in niets was mijn innerlijk leven veranderd, een meester in concentratie

was daarin de levende vitaliteit. Grootscher en eenvoudiger had
ik het mij niet kunnen indenken. Hoe natuurlijk was het eigenlijk,
en toch hadden allen hiervan geen begrip.
De meesters gingen heen, maar ik met hen. Deze monsters wilde
ik volgen en wandelde voor en achter hen aan, doch zij zagen
mij niet. Als ik in deze wereld bleef, was er voor mij geen gevaar.
Daarenboven begreep ik thans hun zwakte en kon bepalen hoever
zij waren. Deze mogelijkheid van splitsen en geestelijke hulp
was hun niet bekend. Nimmer zouden zij deze krachten leeren
kennen, want zij zouden deze hulp niet ontvangen. Voor hen
was dit het doode punt, waarvan Dectar had gesproken. Wat zij
tot nu toe hadden ontvangen, was slechts een kleinigheid van
wat al die macht en de ruimte omvatte.
In den toestand waarin ik nu leefde, waren vele mogelijkheden
van splitsen, doch dit waren de werelden, die ik had leeren
kennen. En daarvan had Dectar verteld en dat wilde hij zich
eigen maken. Mijn leider had mij met de allerlaatste mogelijkheid
én wereld verbonden. En daaruit zouden zij wijsheid ontvangen,
doch door mij, naar niet eerder dan nadat ik gereed was.
Doordat ik mij op hen instelde, daalde ik in hen af en nam ik
hun gedachten en gevoelens over. Ik was hun allereerste slachtoffer,
nu gingen wij echter naar Dectar. Wij beiden stoorden
hun rust, want zij schonken ons hun volle aandacht. Ook zij
175

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 10:24 PM (40 minutes ago)

to lex, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick, persdienst, tulsi.gabbard, altarry, loo, d.yesilgoz, whis

waren op hun posten in alles gereed. De stilte waarin zij leefden
en hun onverschillig-zijn, het doen alsof zij ons niet volgden,
was slechts schijn. In werkelijkheid volgden zij ons dag en
nacht, hun concentratie was op ons beiden gericht en zou dat
blijven. Op Isis zouden echter groote dingen geschieden.
Hun afschuwwekkend voortgaan maakte mij huiverig, maar ik
bleef toch mijzelf. Spoedig waren wij in Dectar's cel en ik zou
zien, hoe mijn vriend mismaakt was. Dectar was in diepen slaap
verzonken. Eén van hen boog zich over hem heen, wat geruimen
tijd duurde. De meester stelde zich op zijn innerlijk leven in,
en de beide anderen volgden dit afdalen.
Ook ik volgde de meesters en kon hun denken en concentreeren
duidelijk voelen. Zij zorgden er wel voor, dat zij Dectar niet
wakker maakten. Hun gezamenlijke krachten dwongen hem te
blijven slapen. Nu ik beide organismen kende, begreep ik dat
doorzoeken van mijn ziel, anders had ik het thans niet kunnen
volgen. De meester, die in Dectar afdaalde, volgde zijn ziel, de

anderen droegen zorg, dat beide lichamen één bleven, zoodat hij bleef slapen. Door mijn hooger bewustzijn kon ik nu zien, waardoor Dectar in dagbewustzijn mank ging. Het rechtergedeelte van zijn stoflichaam bezat nu een geheel andere uitstraling dan het linkergedeelte. En daarop concentreerden zij zich en kon Dectar niet uittreden. Hij was links vleugellam en in zijn stoflichaam mismaakt. Waarom men hem had mismaakt, kon ik niet zien, doch ook dat zou ik leeren kennen.

De meesters waren zeer tevreden en gingen heen. Doch ik volgde hen, waarheen zij ook zouden gaan. Bij Dectar zou ik terugkeeren, het was nu echter noodzakelijker met hen te gaan, wellicht leerde ik nog meer geheimen kennen.

Wij bezochten vele andere cellen, doch vertoefden daar slechts kort. Ik begreep, dat ik duidelijk had gevoeld. Op Isis waren slechts twee menschen, eigenlijk maar één, en die eene was ik. Mij schonken zij hun bizondere aandacht. Buiten de Hoogepriesters waren er veertig priesters, waaronder leerling-priesters en zelfs kinderen, die als ik, het priesterschap wilden behalen.

Wij gingen nu naar een ander gebouw, waar de meesters bijeen
176
kwamen. Toen wij daar binnentraden zag ik, dat er astrale deuren open gingen; eerst toen waren wij in de eigenlijke ruimte.

Deze afsluiting vond ik afschuwelijk. In deze kamer werd over leven en dood beslist. Er waren hier twee andere priesters, doch in hun stoffelijk leven en dagbewustzijn, dus wakker. Toch werden de drie meesters onmiddellijk waargenomen. Vanuit deze wereld kregen de anderen een bericht, dat zij geestelijk ontvingen.

Ik voelde waarom zij dit deden. Dit was noodzakelijk en was om hun eigen verbinding en één-zijn te controleeren. Wel zeker, zoo dacht ik, Isis is machtig en die macht leerde ik nu kennen. Géén priester zou deze macht op eigen krachten kunnen vernietigen. Hun macht lag hieraan vast, zij waren in voelen en denken, hooren en zien één. Allen hadden slechts één doel, dat van hun leven te maken, waardoor zij wijsheid, eer, roem en de vreugden des levens konden genieten. Maar voor hen allen waren de Goden het middel, de wijsheid, hun macht en grootheid, doch de leerlingen van Isis de slachtoffers, die hun dierlijk vergif moesten aanvaarden.

Afschuw en diepe ontroering trad mijn ziel binnen. Ik zou hier nog meer geheimen kunnen beleven, doch ik stelde dat uit tot later, want wij gingen verder. Thans naar een ander gebouw.

Ook om dat gebouw zag ik een dichten muur van astrale kracht. Wat nu, dacht ik, want er waren geen deuren aanwezig; ook dit gebouw was geestelijk geheel afgesloten. Zou ik soms nieuwe geheimen leeren kennen?

Het eerste geheim en wonder was, dat de meesters door dezen muur heen wandelden. Dan traden zij het stoffelijke gebouw binnen. Aan hun eigen uitstraling herkende ik weer deze afsluiting, want zij gingen door hun eigen kracht, zoodat ik ook dit raadsel begreep. Het was heel natuurlijk, maar doodelijk gevaarlijk

voor hen, die in dit gebouw waren ondergebracht. O,
welk een macht bezit Isis, hoe machtig, zei ik telkens tot mij
zelf, hoe verschrikkelijk is alles, is Isis met haar geheimen.
„Dectar, mijn vriend, ik ken thans de liefde van Isis, maar ik
vraag mij af, hoe jij je al die jaren hebt kunnen beschermen.”
Wij traden het gebouw binnen waar de priesteressen leefden.
i77
Een ontzettende invloed kwam tot mij. Wij gingen door eenige
gangen en traden een cel binnen. Ik stelde mij op de meesters in.
De invloed, die tot mij kwam, was des duivels, ik voelde wellust,
moord, hartstocht en de vernietiging van een jong leven. De
dood trad mijn ziel binnen, gevolgd door diepe droefheid, zoodat
ik dacht, dat mijn hart brak. Na hevig inspannen gelukte het mij,
bewust te blijven, want hetgeen in mij kwam was ontzettend.
Ik moest en zou mijzelf blijven, ook al leefde ik in het kwaad.
Iets dergelijks zou ik niet spoedig kunnen beleven en mijn inzinken
kon de vernietiging van ons beider leven beteekenen. Wat
nu tot mij kwam, was niets dan ellende.
Op een rustbank lag naakt een priesteres, doch zij was dood.
Haar stoffelijk lichaam was zoo te zien leeg, de ziel leefde nu
wellicht ergens en was eruit geslingerd. Door geweld was zij den
dood ingegaan. De meesters staarden naar het jeugdige organisme
en zogen zich vol. Nog konden zij van dit jonge lijk geen
afstand doen. Nu begreep ik Dectar’s gezegde: Het dier, dat in
hen leeft, geven zij voedsel.
Allen hadden hieraan schuld, doch één van hen was de moordenaar.
Ze hadden zich volgezogen en haar geestelijk en stoffelijk
lichaam bezoedeld. Ik voelde mij stil, heel stil worden. Deze
doodelijke atmosfeer vergiftigde deze kleine ruimte, doch hun
aanwezigheid hier besmette haar allerlaatsten ademtocht, die
nog in het lijk was achtergebleven. Hier zag ik één vloek van de
vele duizenden, waardoor Isis werd vervloekt, één vloek van de
vele, waardoor de Goden werden vervloekt evenals de wijsheid
en de heiligheid van het priesterschap. Deze geestelijke hyena’s
keken naar het jonge lichaam, dat nog kort geleden tot dit leven
behoorde. En daarin leefde de ziel, om op Isis het priesterschap
te behalen. Doch deze ziel was ruw uit het lichaam geslingerd
en met haar, het jonge leven, dat nu in haar lichaam was gestorven.
Eén van hen had zijn eigen kind gedood en was de
Vader, doch tevens het doodelijke gif voor dit jonge leven.
Zij was beeldschoon, deze priesteres en nog geen twintig jaren
oud, maar zij was door een ondier besmet, door een geestelijk
monster in het priesterlijke gewaad van een meester.
178
Toen ik in het lichaam af daalde, sprongen mij de tranen in de
oogen. In het stoflichaam leefde nog iets, dat de meesters niet
konden waarnemen, omdat zij zich op het misdadige en wellustige
hadden ingesteld, en dat voor hen vreugde beteekende.
Zij leefden zich op deze wijze uit, ook al waren zij priesters.
Het lichaam was nog niet eens koud en ik zag nu, dat de zielen

van beiden, van moeder en kind, aanstonds zouden vertrekken.
Ik beleefde het loskomen van beide geestelijke lichamen en begreep, waarom men mij thans liet uittreden; iets later, en geen sterveling had dit geweten. Mijn leider wist hier natuurlijk van, want hij zei tot mij, dat ik goed moest waarnemen.
O, meesters van Isis, is dit de Godin dienen? Is dat uw wijsheid? Zijt gij verzot op jonge levens. Is dit het einde van haar studie? En heeft zij het priesterschap behaald? Of was zij hier om de meesters te dienen? Maar dat is niet waar, want ik zie, dat zij in haar slaap is bezoedeld. Niet één ziel is vernietigd, doch moeder en kind. In haar hart leeft het gif van Isis en dit doodde het jonge leven. Het symbool van reinheid maakte plaats voor walging, vernietiging, ontucht, geestelijk en stoffelijk geweld en voor diepe duisternis. Wat is Isis? Wat beteekent het, als men Isis volgt? Wat is de beteekenis van de Lotus?
„Dectar, o, Dectar, weet je ook dat zulke onmenschelijkheden geschieden? Je weet het, maar ik beleef het waarachtige en misdadige van de heeren meesters."
En felle haat steeg vanuit mijn innerlijk omhoog, toen ik naar deze drie wellustelingen keek.

Hun astrale lichamen waren donker en demonisch was de uitstraling, die van hen uitging. Ik was bereid om hen één voor één te doorsteken, doch daarvoor bezat ik helaas geen wapen. Ik moest toch reeds tevreden zijn met hetgeen ik had beleefd. De astrale muren van Isis had ik overwonnen. Een jong leven lag daar, de ziel ging nu weg en zou wellicht haar einde op aarde vervloeken.

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 10:25 PM (39 minutes ago)

to lex, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick, persdienst, tulsi.gabbard, altarry, loo, d.yesilgoz, whis

In dit stoflichaam leefde het kruidengif uit Ardaty’s tuinen. Te
vroeg waren moeder en kind uit dit leven gerukt. Zij had veel
wijsheid ontvangen, doch haar wijsheid beteekende tevens haar
dood.
179
Het astrale kind schreide buiten het stoffelijk lichaam en was
nu reeds bewust.
„Moeder, mijn Moeder, wij leven, maar niet daar, wij leven nu
in een andere wereld.”
„Ja,” liet ik er op volgen, „niet hier, maar ver weg, heel ver weg
van deze duisternis, u leeft daar, waar het hart van „Hem” klopt,
die ook hier van af weet en die zag, hoe men u doodde.”
Ik rende weg van deze plaats, zoo snel weg, als toen de aardbeving
tot mij kwam, weg van deze verschrikkelijke omgeving,
en terug naar mijn eigen cel. Onderweg beleefde ik echter een
nieuw wonder. Toen ik zoo snel voortging, bemerkte ik plotseling,
dat ik zweefde. Door mijn geweldige concentratie, door al
dit leed en smart en diepe ontroering tot groote hoogte opgevoerd,
zweefde ik plotseling buiten Isis. Onder dit zeer snelle
voortgaan was ik zonder het te willen door de astrale muren van
Isis heengegaan. Toen ik besefte, wat er met mij was geschied,
jubelde ik het uit van geluk, omdat ik begreep, dat ook die
muren voor mij geen beteekenis meer hadden. Voor een kort
oogenblik was ik echter niet meer mijzelf, want ik wilde naar
mijn cel terug en ik had Dectar vergeten. Nu wilde ik Dectar bezoeken.
In slechts weinige seconden had ik zijn cel bereikt en
trad binnen. Allereerst dwong ik mijzelf tot rust, of ik zou Dectar
niet kunnen volgen. Ik begreep heel goed, dat ik mij reeds
had vergeten en dat dit zeer gevaarlijk was. In alles moest ik
mijzelf blijven, zelfs in de allerdiepste ellende.